

„TEDAJ JE SVARUN RAZPROSTRIL ROKE...“ (STR. 19.).

PETER ŽMITEK.

Teodora, gizdalinka, prešestnica — prej igralka v cirkusu — ha, taka cesarica! In pred njo mora pasti tribun na kolena in ji poljubiti nogo, tisto nogo, ki zasluži, da bi jo živo odžgali, ker jo nosi na pota zločinov. Oj, ljubši mi je ječmenova kaša, ugodnejša bivolova koža na slami — za ležišče — milejše so mi strelice Slovenov, kakor en sam tako poniževalen poljub na nogo taki carici! Junake preganja, če so pošteni, gizdaline, ki smrdé po dišavah, sprejema v razkošnih dvoranah in obsipa s častmi. Kje smo, kaj bo z nami?

Hilbudij je naslonil žalosten glavo ob lesen steber in gledal na valove Donave, ki so pluli mirno dalje.

Kaj je to?

Hilbudij je okrenil glavo, razmršeni kodri, ki so bili zlepljeni od potu, so se stresli.

Drugi signal — in še tretji in četrti.

Vse straže so se oglasile. Tabor je planil kvišku. Završalo je, pred Hilbudijevim šotorom sredi pretorija so se zbrali stotniki.

Poveljnik je pa šel s trdim korakom, ki je navajen zmag, počasi in mirno do stražnika nad vrati tabora.

Z roko mu je pokazal stražnik, da se bliža četa jezdecev.

„To so seli iz Bizanca. Zatrobi, da vojaki ležejo! Potem pojdi in otvori vrata!“

Naenkrat je obmolknil tabor na glas trombe, vsi stotniki so se umaknili izpred Hilbudijevega šotora. On sam je pa šel po lestvi z okopa in se napotil skozi vrata ter čakal jezdecev. Niti plamenic ni ukazal prižgati. Zakaj noč je bila jasna, da so se izpoznali obrazi pri luninem svitu.

Pred Hilbudijem razjaha stotnik — Azbad. Njegov oklep se je lesketal v zlatu, lahka čelada je bila okrašena s pisanimi ka-